

GEORGIUS

časopis farnosti Bobrovec

Obsah

- 1 Zamyslenie otca biskupa
- 2 Napätie po
- 3 Svätosť - poslušnosť
- 4 Mons. Marián Blaha
- 6 K roku sv. Martina
- 7 Bobrovecké zvony
- 10 Ako sa lepšie spovedať
- 11 Pozvánka na koncert

Zamyslenie diecézneho biskupa

Štefan Sečka

zdroj: https://sk.wikipedia.org/wiki/Štefan_Sečka

Bratia kňazi, diakoni, za-svätení, bratia a sestry!

Prežívame pôstne obdobie, prípravu na slávenie sviatkov Veľkej noci, Ježišovho víťazstva nad smrťou. Dve skutočnosti nás v tejto dobe sprevádzajú: Jubilejný rok svätého Martina, patróna našej diecézy a katedrály, a sté výročie Fatimských zjavení.

Pán Ježiš vo svojej veľkňazskej modlitbe naznačil, že naša osobná svätosť má byť „plodná.“ To znamená, že má spôsobovať svätosť veriacich.

„Pre nich sa ja sám posväčujem, aby boli aj oni posvätení v pravde“ (Jn 17, 19).

Naše úsilie o vlastnú svätosť je predpokladom a zároveň aj nástrojom naplňovania nášho hlavného kňazského poslania, ktorým je posväcovanie nám zverených veriacich. Ako svätí kňazi sa stávame aj služobníkmi svätosti Božieho ľudu, akoby živé nástroje v rukách Krista pri posväcovaní veriacich.

Úsilie o našu osobnú svätosť nemožno teda odtrhovať od služby posväcovania veriacich, ale ani naopak, posväcovanie veriacich od úsilia o vlastnú osobnú svätosť. Kňaz sa stáva svätým práve aj touto službou posvätenia sebe zverených veriacich.

Svätosť naša a svätosť veriacich je jediná, tá istá, pochádza z toho istého prameňa, má ten istý základ, tvorí ju ten istý obsah, rozdiel je len v stupni.

Od kňaza sa žiada, aby bol o čosi svätejší – doko-

nalejší v láske, v milosrdenstve, v odriekaní, v modlitbe, v poníženosti, štedrosti, v obetavosti, v nábožnosti a v ľudskosti.

Modlime sa tu dnes spolu, milovaní bratia a sestry, aby aj prispením orodovania svätého Martina mala naša diecéza svätého biskupa, svätých kňazov, ale aj svätých veriacich vo všetkých našich farnostiach.

Vyprosujem sebe i vám, aby nám tieto udalosti pomáhali rásť vo viere a v osobnom pokání.

Žehnám vás.

+ Štefan Sečka, diecézny biskup

Napätie po Ježišom ukrižovaní skončilo

Guido Reni: Vzkriesený Kristus

zdroj: [https://en.wikipedia.org/wiki/Risen_Christ_\(Guido_Reni\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Risen_Christ_(Guido_Reni)) [https://en.wikipedia.org/wiki/Risen_Christ_\(Guido_Reni\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Risen_Christ_(Guido_Reni))

Napätie po Ježišom ukrižovaní skončilo.

Evanjelisti s pátosom opisujú okamih nájdenia prázdneho hrobu. Nastalo ze-
GEORGIUS

metrasenie, z neba zostúpil anjel a žehnám, ktoré tam prišli, povedal: „Nebojte sa, pozrite si miesto, kde ležal, vstal z mŕtvych.“

Pán Ježiš vstal z mŕtvych tak, ako predpovedal, zvíťazil nad hriechom a smrťou. Keby sa to nestalo, učeníci by sa ešte možno pár dní skrývali, ale postupne by sa rozišli do svojich domovov a možno by si niekedy pri love rýb alebo inej práci spomenuli na tri zaujímavé roky, ktoré prežili spolu s Ježišom.

Keby Ježiš nevstal z mŕtvych, tie desiatky uzdravených by snád' ešte chvíľu s veľkým oduševnením rozprávali o svojom neobyčajnom zážitku, až kým by sa postupom času na Ježiša úplne nezabudlo. Avšak nič z toho sa nestalo. Ježiš zomrel na kríži, aby nás vyslobodil z otroctva hriechu a smrti a slávne vstal z mŕtvych.

Evanjeliá opisujú, s akým veľkým nadšením prežívali ľudia zvesť o jeho vzkriesení. Ženy rýchlo utekajú z hrobu, aby zvestovali túto veľkú udalosť Ježišovým učeníkom. Táto informácia sa šíri ako blesk. Neskôr aj učeníci sa idú presvedčiť, či to, čo ženy videli, je pravda. V každom prípade Ježišovo zmŕtvychvstanie sprevádza obrovské nadšenie učeníkov, eufória ľudí, ktorí ho poznali. A ešte viac jasajú, keď ho na vlastné oči vidia, keď sa ho môžu dotýkať. Právom sa pýtame,

z čoho pramenila táto veľká radosť?

Veľká noc je spojená nielen s oslavou Kristovho zmŕtvychvstania, ale aj mnohými ľudovými zvykmi, s ktorými sa stretávame zvlášť na veľkonočný pondelok. Deti určite viac prežívajú Vianoce ako Veľkú noc. Možno sami cítime, že s pribúdajúcimi rokmi a životnými skúsenosťami je nám Veľká noc čoraz bližšia a čoraz viac sa ponárame do jej tajomstva. Je to tak preto, lebo nám dáva odpoveď na veľké, základné otázky bytia. Hovorí o smrti, o zmysle utrpenia, poukazuje na dôvod nádeje, a v tom všetkom smieme vidieť zmysel vlastného života. Už samotný názov „Veľká noc“ znamená veľmi veľa. Veľkú noc prežívali Židia, keď anjel smrti obišiel v Egypte celú krajinu a ušetril len tých, ktorých príbytky boli poznačené krvou baránka. Veľkú noc prežíva Cirkev, keď slávi Ježišovo zmŕtvychvstanie. Ale každý z nás môže prežiť svoju osobnú Veľkú noc. Ježišovo zmŕtvychvstanie nám hovorí, že vďaka jeho obete na kríži aj my môžeme začať odznova, aj my môžeme oprávnené dúfať, že sa zbavíme zla, ktoré nás gniavi, že budeme oslobodení od hriechov, ktoré sami zmyť nedokážeme. My potrebujeme znova a znova uveriť v túto nádej.

Ježišova obeta má nesmiernu silu a význam, ako o tom píše napríklad aj sv. Ján Zlatoústý. Keď Mojžiš kedysi prikázal svojim rodákom, aby si natreli veraje dverí krvou baránka, tak to nebolo preto, že by krv zvieratá mohla zachrániť človeka, ale preto, že bola predobrazom Kristovej krvi. Za nás sa Kristus obetoval, my ho denne môžeme prijímať a spájať sa s ním. V Eucharistii zvláštnym spôsobom vidíme Zmŕtvychvstalého, vidíme živého Boha. Ak teda predobraz Kristovej krvi bol taký mocný, o čo viac patríme Bohu a o čo viac sme Boží, keď svojimi ústami prijímame Telo a Krv Kristovu.

Sviatok Ježišovho zmŕtvychvstania nám pripomína, že zápas o naše vykúpenie vybojoval za nás Boh sám. Veľká noc nám hovorí, že vždy môžeme začať odznova, že naše hriechy a naša ľudská pomínelnosť boli raz a navždy premožené Božím Synom a nebudú mať v našom živote posledné slovo. Čerpajme z tohto prameňa spásy po celý život. Nech je Ježišovo vzkriesenie pre nás stálym prameňom nádeje. Nech je pre nás posilou, aby sme sa v živote nevzdávali, ale žili vo vedomí, že patríme Bohu.

Všetkým vám zo srdca vyprosujem požehnané veľkonočné sviatky.

Michal Marlenga, duchovný otec

Svätosť - poslušnosť Božej vôli

Vieme, že svätosť kresťana je v účasti na živote Najsvätejšej Trojice. Boh žije láskou, preto aj náš svätý život spočíva v láske. Hlavným spôsobom uskutočňovania svätosti života je láska, ktorá je ovocím zachovávania prikázaní. Kristus to vyjadril zrozumiteľne pre všetkých: „Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske! Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske, ako ja zachovávam prikázania svojho Otca a ostávam v jeho láske. Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná“ (Jn 15,9-11).

Pán Ježiš vo svojej výzve ostávať v jeho láske nás vedie k poslušnosti Božej vôli, lebo len v jej naplňovaní spočíva láska.

Boh nám zjavuje svoju vôľu v prikázaniach. Prvé miesto medzi všetkými Božími prikázaniaми patrí prikázaniu lásky. „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojim srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné:

Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého! Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci“ (Mt 22, 37-40). Obsahuje pre nás tri životné úlohy: lásku k Bohu, k sebe a k blížnym.

Okrem prikázania lásky Boh dal ľuďom aj iné prikázania. Sú to predovšetkým príkazy Dekalógu, čiže desať Božích prikázaní. V nich nám zjavuje svoju vôľu. Nežiada v nich od nás niečo iné ako v prikázaní lásky. Desať Božích prikázaní obsahuje príkaz lásky rozvedený na rôzne okolnosti a situácie ľudského života vzhľadom na Boha alebo na človeka. Všetky Božie prikázania vedú k láske a jedine v nej majú svoj zmysel.

Desať Božích prikázaní má každý človek vpísané aj vo svojom srdci, preto ich obsah sa zhoduje vlastne s prirodzeným mravným zákonom, ktorý človek objavuje vo svojom svedomí. Svätý Augustín napísal: „Čo nechceli ľudia čítať vo svojom srdci, bolo napísané na tabule.“

Poslušnosť Božej vôli, čiže zachovávanie prikázaní, vedie človeka k svätosti života. Neposlušnosť voči prikázaniam je opakom našej lásky k Bohu i k blížnemu a vedie k znesväteniu človeka. Pre náchylnosť na zlé sa musí človek namáhať, aby zachoval Božie zákony. Svätý Ján apoštol o nich povedal: „A jeho prikázania nie sú ťažké“ (1 Jn 5,3). Treba to rozumieť tak, že k plneniu Božích prikázaní dostávame pomoc Božej milosti. Ak sa jej v slobode otvárame, vládžeme splniť záväzky každého prikázania z Dekalógu. „To, čo Boh prikazuje, robí svojou milosťou aj možným“ (KKC, 2082).

Príkladom dokonalej poslušnosti Bohu je nám sám Ježiš Kristus, o ktorom svätý Pavol napísal: „Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži“ (Flp 2,8).

Z knihy: Mons. Štefan Sečka, Mons. Pavol Janáč: NAŠA CESTA SVÄTOSTI

GEORGIUS

Mons. Marián Blaha

Mons. Marián Blaha

zdroj: http://www.farnosťcimhova.itall.sk/?Farsk%E9_oznamy:Kapl%E1n_v_%C8imhovej_-_biskup

Teplé letné slniečko tancovalo po starých drevených strechách malých domčekov, schúlených pod ozrutnými kmeňmi starých topoľov. Slabý vánok prečesával lístie na hrubých vetvách. Opodial si Petruška veselo žblnkala vo svojom koryte a jej vlnky putovali neďbanlivo ďalej do Váhu.

Na priedomiach sa vyhrievali starčekovia a stareny. Okolo nich sa tmolili, hľadajúc chládok, psíky i mačičky. Tí mladší, mocnejší dosušali voňavé seno, možno v Močiari, možno na Vyšných lúčach.

Gazdovia ustarostene sledovali zrejúce obilie a kvitnúcu vňať švábočky. Akú prinesú úrodu? Bude dosť chleba pre početné rodiny s krdľom detí? Lebo darmo, bieda bola najčastejším hosťom v mnohých príbytkoch. Možno takto vyzeralo leto v Pavlovej Vsi pred dvesto

rokmi.

A v tomto čase sa dňa 11. júla 1814 narodil manželom Jurajovi Blchovi a jeho žene Žofii, rodenej Kováčovej, syn.

Krstní rodičia Martin Novák a Eva Repová ho zanesli spolu s rodičmi na faru do Bobrovca a dali mu meno Michael (Michal).

Mladý Miško žil, ako vari všetci chlapci v dedine, v skromnosti. Keď vyrástol a na stole ustavične bolo v mise primálo stravy pre všetkých v rodine, rozhodol sa, že živobytie si pôjde hľadať do širšieho sveta. Odišiel z domu a v Liptovskom Hrádku si našiel prácu na píle a neskôr tu stretol i manželku Terku. Žili chudobne. Ved' z robotníckeho platu sa nedalo „vyskakovať“. Matrika v Liptovskom Hrádku zaznamenala, že sa Blchovcom dňa 14. marca 1841 narodili dvaja chlapci, dvojčičky Michael (Michal) a Jozef.

Sledovali sme v archíve v Bytči životnú púť syna Michaela. Zápis hovorí, že sa 21. novembra 1865 Michael Blcha (25-ročný), bývajúcí na Prekážke v Liptovskom Hrádku, oženil s Máriou Czibula (21-ročnou). Tejto rodine sa dňa 10. júla 1869 narodil syn Jacobus Marianus (Jakub Marián) Blcha. Pokrstil ho hrádocký farár Andreas Kurucz a krstnými rodičmi boli Joanes Teplický a Petronela Teplická.

Mladý Marián študoval na gymnáziu v Levoči a teológiu v Spišskej Kapitule. V roku 1892 bol vysvätený za kňaza. Pôsoobil ako kaplán vo viacerých farnostiach (v Ždiari, v Nižných Ružbachoch a v Kežmarku). V rokoch 1899 - 1903 bol vychovávateľom v rodine poľského šľachtica Andrzeja Przemyslawa Zamoyskeho. V rokoch 1903 - 1907 pôsobil ako kaplán v Čimhovej a správca farnosti v Gombáši (dnes Hubová).

Po roku 1907 sa opäť vrátil za vychovávateľa do rodiny Zamoyskich. S touto

rodinou precestoval mnohé štáty Európy a získal široký prehľad o svetových udalostiach.

Naučil sa viaceré svetové jazyky a získal diplomatické spôsoby správania i vyjadrovania. Bol pracovníkom vedecského archívu Jagelovskej univerzity v Krakove a neskoršie študoval v Louvaine (Belgicko).

Po návrate domov v roku 1913 sa stal tajomníkom Spolku svätého Vojtecha. Roku 1915 požiadal o zmenu priezviska z Blcha na Blaha.

V roku 1919 sa stal kapitulárnym vikárom Spišského biskupstva. V tomto období chceli niektorí spišskí monarchisti vytvoriť samostatnú Spišskú republiku s orientáciou na Maďarsko. Tu sa Marián Blaha prejavil ako rozhodný prívrženec jednotnej Československej republiky. Stal sa členom československej delegácie na medzinárodnej konferencii v Paríži, kde sa tvorili nové hranice štátov Európy po 1. svetovej vojne. Marián Blaha sa v roku 1920 stal banskobystrickým biskupom a túto funkciu zastával 23 rokov. Dôsledne sa riadil heslom, ktoré mal vo svojom úradnom erbe: „Mites possidebunt terram“ - „Tichí srdcom ovládnu zem.“

Po obnovení Matice slovenskej v roku 1919 sa stal členom jej výboru a neskoršie jej predsedom. Okrem toho sa v roku 1921 stal predsedom Spolku slovenských umelcov a činný bol aj v Muzéálnej spoločnosti. Pokračoval vo vedení Spolku svätého Vojtecha a stal sa predsedom jeho literárneho odboru. Aktívne podporoval charitatívnu činnosť. Staral sa o siroty, študentov a chudobných.

Marián Blaha bol dôstojným nástupcom Štefana Moyzesa a veľkým synom nášho národa. Posledné roky svojho neobyčajne plodného života prežil v chorobe. Hodne trpel a nemohol sa už po-

dielať na duchovnej a verejnej činnosti.

Jeho srdce dotýklo 21. augusta 1943. Pochovaný je v krypte v Žiari nad Hronom (bývalý Svätý Kríž nad Hronom).

Syn Liptova, pochovaný pri brehoch Hrona, dôstojný reprezentant Slovákov, vzdelaný, energický, prísny i láskavý človek, má svoje korene v rodine Blchovie v Pavlovej Vsi.

Bernard Bacúr, prevzaté z Kukučkárskeho novín 2/2001

Náhrobok Mons. Mariána Blaha

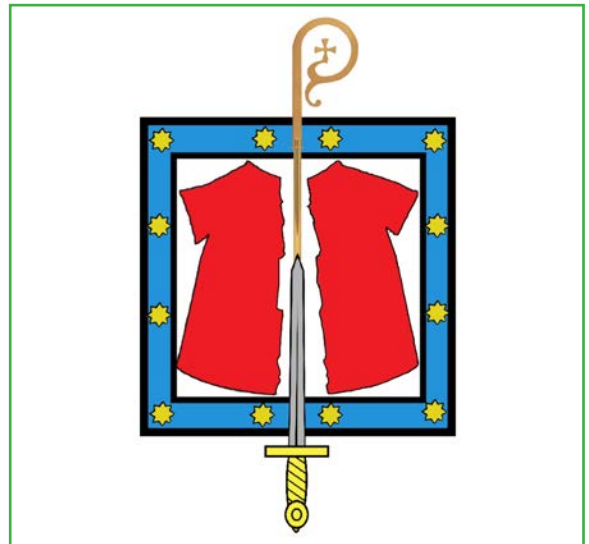
zdroj: <http://www.bbsoo.sk/hrobka-v-kostole-povysenia-svateho-kriza-v-ziari-nad-hronom/>

Kaštieľ v Žiari nad Hronom, biskupské sídlo Mons. Mariána Blaha

zdroj: <http://www.najkrajisikraj.sk/ziar-nad-hronom-kastiel/>

K roku svätého Martina

Autorom loga je seminarista Andrej Ondrejka

Pri tvorbe loga na Jubilejný rok svätého Martina sme sa inšpirovali logom francúzskej arcidiecézy Tours.

Hviezdy v rámečku loga pripomínajú hviezdy z erbu Spišskej diecézy. Tam predstavujú výraz jednoty s erbom pápeža Pia VI., ktorý zriadil Spišské biskupstvo. Tu ich je 12, toľko máme v diecéze kostolov zasvätených sv. Martinovi (katedrála Spišská Kapitula, Dovalovo, Ihl'any, Lučivná, Rakúsy, Trstená, Vikartovce, Granč-Petrovce, Hincovce, Katúň, Martinček, Podhorany). Vyjadrujú jednotu celej diecézy s biskupom a pápežom (12 je aj biblické číslo plnosti) v duchu poslania a príkladu sv. Martina (jednota vo viere a láske).

Modrá farba vytvárajúca pozadie dvanástich hviezd symbolizuje mariánsku dimenziu jednoty. Roku 2017 uplynie 100 rokov od mariánskych zjavení vo Fatime.

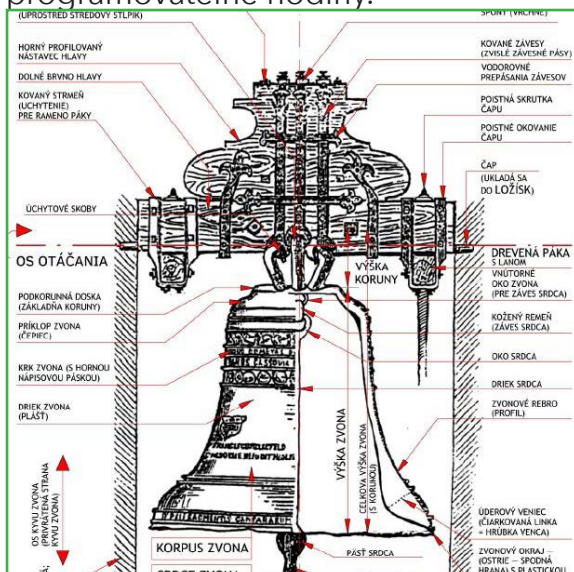
Meč, ktorý prechádza do biskupskej berly, pripomína biblické poslanstvo premeny zbraní a všetkých rozdelení na nástroje pokoja a oslavy Boha.

Prevzaté z <http://dieceza.kapitula.sk/?g=7&ext=196&sub=197>

Bobrovecké zvony

Jedného večera po stretnutí birmovancov nás pán farár zobral na kostolnú vežu. Keď sme vyšli hore, s úžasom sme hľadali na nočný Bobrovec. Pán farár zobral z parapetu starý zhrdzavený kľúč, udrel po najväčšom zvone a ten sa nádherne rozozvučal. Povedal nám: „Toto je hlas zvona.“

Vo mne to rozozvučalo zvedavosť osemnásťročného chlapca. Začal som spolu so zvonárom chodiť na vežu počas zvonenia pri pohreboch, slávnostiach a sviatkoch. Naše zvony boli už síce elektrifikované, museli sa však zapínať ručne, nemali sme žiadny automat či programovateľné hodiny.

Popis zvonu

zdroj: <http://dieceza.kapitula.sk/userfiles/file/kapitula-5-2016.pdf>

Vo veži sa nachádzajú štyri zvony: Cyril a Metod (700 kg), Sedembolestná Panna Mária (900 kg), Peter a Pavol (2700 kg) a Juraj, najstarší z nich (1300 kg).

Keď som sa začal o zvony viac zaujímať, kúpil som si odbornú literatúru a preštudoval články na internete, pochopil som, že stav technického vybavenia našich zvonov je zlý.

GEORGIUS

Zvon Juraj z roku 1527 pukol pre nevhodné srdce. Ďalšie zvony boli na tom tiež biedne – mali tvrdé srdcia, ktoré udierali nie do úderného venca (najhrubšia časť zvonu), ale mimo neho. Elektrický pohon bol prerábaný niekoľkokrát, vždy len svojpomocne. Rotačný pohon poháňal zvon cez veľké koleso, umiestnené na železnom lomenom závese zvona, vždy len na jednu stranu. Na druhú sa zvon vrátil vlastnou váhou. Pokiaľ sa zvony rozoznali, udieralo srdce na jednu stranu zvona a až po pár minútach na obidve strany. V okolí veže kostola bolo preto počuť rôzne pazvuky, buchot, rachot, pokiaľ sa zvon nerozozvonil. Takouto elektrifikáciou sme zniči-

Pôvodný stav v Bobrovcí, železná konštrukcia, oceľový záves, tvrdé srdce, nevhodný pohon.

Foto: Martin Brižak

li nielen zvon Juraj, ale dehonestovali sme aj funkciu zvonára.

Ďalší veľký problém predstavovala zvonová stolica, ktorá bola železná a osadená do stien veže. Všetka energia vyvolaná od začiatku zvonenia až po jeho koniec sa prenášala do stien veže. Málokto si však vie predstaviť, aké druhy energie pôsobia na zvonovú stolicu a vežu počas zvonenia. Preto sme sa vrátili k pôvodnej, železnú konštrukciu sme vyhodili a nahradili drevenou zvonovou stolicou. Uvedomili sme si, že naši starí

rodičia vedeli, čo robia. Nepotrebovali žiadnych odborníkov, stačil im zdravý sedliacky rozum. Vedeli, že zvon potrebuje dobré srdce, drevené príslušenstvo a najmä ruky, ktoré ho uvedú do pohybu s citom.

Vzhľadom na všetky uvedené aspekty som začal iniciovať skrze pána farára a hospodársku radu riešenie tejto situácie. Oslovil som niekoľko zvonárskych firiem a tie len potvrdili môj predpoklad – zvonov sú v havarijnom stave. Na základe cenových ponúk som bol na obhliadke prác jednotlivých firiem. Najviac sa mi pozdávala práca firmy, ktorá zachraňovala zvonov v Markušovciach, Smrečanoch, Liskovej, Poľanovciach a v mnohých ďalších obciach a mestách aj mimo našej diecézy. Firma má bohaté skúsenosti s opravou zvonov, ich príslušenstva a technického vybavenia. V našom prípade nám odporučili vrátiť sa k pôvodnej drevenej zvonovej stolici a vymeniť železné lomné zavesenie zvona za drevené jarmo, ktoré najlepšie tlmí dynamické sily vznikajúce pri zvonení a priaznivo vplýva na zvuk zvona. Počas zvonenia majú železné jarmo a zvon nie jednotnú, ale rozdielnu frekvenciu. Tieto dve frekvencie sa miešajú a vzniká nežiaduci pazvuk. Ak zoberieme tiež do úvahy vlastnosti železa pri týchto podmienkach, výsledkom je rýchlá únava materiálu a korózia, čiže nízka životnosť. Firma nám teda namontovala novú dubovú stolicu, ktorá nemá absolútne žiadny kontakt so stenami veže. Vybavila zvonov novým dreveným jarmom, najmodernejším elektrickým lineárnym pohonom a novými srdcami, ktoré majú predpísanú tvrdosť. Po siedmich rokoch môžem len skonštatovať, že všetko úsilie i nemalé finančné prostriedky nevyšli navivoč. Zvonov nám zvoní od toho času ukázkovo, bez problémov.

Predchádzajúce zásahy, pri ktorých vyhodili a spálili drevenú stolicu a nahradili ju železnou, osadenou do stien veže, a vyhodili aj pôvodné závesy zvonov a nahradili ich I-č-kovým profilom a k nemu prilepeným kolesom ako prevodom na elektromotor, boli nešťastným spôsobom „modernizácie“. Čudujem sa farnostiam, ktoré dajú zvonov nepremyslene „rekonštruovať“. Niektoré firmy dodajú ku zvonom síce najmodernejší lineárny pohon, ktorý sa najviac pripodobňuje ručnému zvoneniu, avšak vyhodia drevenú stolicu a nahradia ju železnou. Záves zvona vymenia tiež za kus železa a srdcia maximálne pribúsia a natrú základnou farbou. Farnosť tak zaplatí nemalé peniaze za zničenie svojich zvonov. Prejaví sa to nie hneď, o deň, o dva, ale o niekoľko rokov, ako u nás, keď

Nová zvonica
Foto: Martin Brziak

nám pukol najstarší zvon a ostatným hrozil rovnaký osud.

Iste, málokto vie, čo je najvhodnejšie pre zvon a vežu. Správca farnosti nemôže byť zvonár, kostolník, stavbár, technik, elektrikár, učiteľ, spovedník, záhradník... jeden človek nemôže obsiahnuť všetky profesie, ktoré súvisia s jeho funkciou. V slovenských diecézách chýba funkcia kampanológa, ktorý by mal patronovať pri jednotlivých opravách zvonov. Môžeme

si zobrať príklad zo susednej Českej republiky, kde v každej diecéze majú kampanológa.

Preto sa u nás darí firmám, ktoré vykonávajú práce na zvonoch neodborne. Prineskoro zistíme, že pár historických zvonov, ktoré neboli počas vojny rekvirované, je zničených. Naši starí rodičia sa snažili hneď po vojnách, ešte v povojnovej biede, zabezpečiť nové zvony. Vo väčšine prípadov sa to aj podarilo, resp. sa dopĺňajú v dnešných časoch. Ja som počas rekonštrukcie našich zvonov spolupracoval s českým kampanológom R. Lungom, ktorý pre našu farnosť spravil veľa práce. Vďaka nemu sa nám podarilo zvariť aj puknutý zvon Juraj v nemeckej zvaračskej firme Lachenmeyer. Jednoznačne nám aj on odporučil, ktorej firme sa máme zďaleka vyhnúť a ktorá svoju robotu vie spraviť odborne.

Uchytenie nového srdca zvonu
Foto: Martin Brziak

Netreba zabúdať na tradičné ručné zvonenie, ktoré je pre zvony najlepšie. Firma nezabúda ani na to, a preto vždy namontuje aj páky ku závesu zvona. Stačí jednoducho uviazať konopné lano a chopiť sa ho. Zvonárove ruky, jeho cit nenahradí žiadny elektropohon, žiaden automat, žiadne diaľkové ovláda-

Zvony po oprave
Foto: Martin Brziak

nie. Preto sme náš najstarší zvon Juraj nedávali elektrifikovať, ostal na ručné zvonenie. Zvonár a zvon počas zvonenia tvoria jeden celok. Nenahradzujeme túto profesiu motorom. Zvonárove ruky dávajú zvonu život. Potom zbadáme, že tie naše zvony zvonja lepšie, krajšie a spolu s ostatnými tvoria nádhernú melódiu. Rovnako aj naša farnosť prispela k zápisu tradičného ručného zvonenia do zoznamu nehmotného kultúrneho dedičstva.

Keď sa zvony elektrifikujú, neznamená to, že máme na niekoľko desaťročí pokoj a do veže ku zvonom nik nevkróčí. Práve naopak, zvony si vyžadujú údržbu ako každé zariadenie či stroj. Ako sa každý jeden z nás stará o svoje zdravie, tak sa treba postarať aj o zdravie zvonov. Základná údržba spočíva v dotiahnutí všetkých spojov, premazaní ložísk, premazaní koženého pásania srdca, v sledovaní zvonov počas zvonenia, revízií elektroinštalácie, vo vyčistení priestorov veže. Je potrebné zabrániť prístupu vtákov do veže cez otvorené okenice, zatekaniu vody do veže, postarať sa tiež o to, aby sa do veže nedostal sneh alebo ho hneď odstrániť.

Martin Brziak

Ako sa lepšie spovedať?

zdroj: <http://sk.radiovaticana.va/news/tags/sviatosť-zmierenia>

V súvislosti s prijímaním sviatosti zmierenia prinášame desať rád, ako sa lepšie spovedať:

1. Pri spytovaní svedomia sme konfrontovaní s našimi hriechmi. Keď sa ideme spovedať, sme konfrontovaní s Božou láskou, milosrdenstvom a odpustením.

2. Potom, ako ste povedali, kedy ste sa spovedali naposledy, hovorte o sebe (žijete sám, ste zasnúbený, zosobášený, aké je vaše zamestnanie). Je jednoduchšie poradiť, keď poznáme vašu situáciu.

3. Hriechy nie sú nepríjemné pocity. Sú to nesprávne rozhodnutia a voľby. V prvom rade vyznajte svoje hriechy, nie váš emocionálny stav.

4. Spáchané hriechy sú urážkou Boha. Vyznané hriechy sú spevom na jeho chválu. Keď sa spovedáte, ospevujete jeho nekonečné milosrdenstvo.

5. Pravidelná spoveď buduje vašu modlitbu a živí vašu dušu! Pokračujte, aj keď ide o hriech, ktorý sa viackrát opakuje. Rastie tým vaša trpezlivosť a vytrvalosť. Spoveď je sviatosť uzdravenia. Avšak uzdravenie zranení, či už fyzických alebo duchovných, môže trvať nejaký čas.

6. Predmetom spovede nie je spoznať, do akej miery ste zlý, ale zakúsiť, aký dobrý je Boh.

7. Kňaz a lekár sa podobajú: lekárovi zveríte, čo vám spôsobuje bolesť, aby vedel, ako vás najlepšie liečiť. Nezabudnite, že lekár videl už veľa pacientov s podobnými príznakmi. Dôverujte mu, počúvajte jeho rady a budete sa mať lepšie.

8. Rozhodnite sa pre jednoduchú a pokornú spoveď. Boh nepotrebuje žiadny román. On ho už čítal. Niekedy sa hrdosť a zatvrdilosť skrývajú za zbytočnými fráзами. Hovorte jasne a jednoducho. Zrozumiteľne vyznajte svoje hriechy. Je to ako byť nahý na kríži – aby ste zomreli hriechu a boli vzkriesení k odpusteniu.

9. Pustite sa do toho, nech sa deje čokoľvek. Božia láska je silnejšia ako hriech človeka.

10. Spoveď by nemala byť len povinnosťou alebo recitáciou hriechov, ale obnovením vzťahu s Bohom.

A ako bonus:

11. Spoveď nie je len odpustením hriechov, JE TO STRETNUTIE S KRISTOM.

Zdroj: <https://www.facebook.com/SaletiniRozkvet/photos/a.419908631407444.98081.419906698074304/1448246265240337/?type=3&theater> (citované 7.4.2017), autor neznámy

zdroj: <http://stbernard-parish.com/confession/>

Pozvánka na koncert

Dirigent zboru Milan Kolena
foto: osobný archív Martiny Gajancovej

Za spevákov a dirigenta zboru Apollo si dovoľujem pozvať všetkých priaznivcov krásnej hudby na koncert v našom kostole v sobotu 20. mája 2017 o 18:00 hod.

Apollo sa u nás zastaví v rámci turné „Severom Slovenska“, kedy chce radosť zo zborového spevu a duchovné a hudobné posolstvo priniesť do ďalších kútov Slovenska, mimo hlavné mesto a zahraničie, kde pravidelne koncertuje. A že sa počas koncertného víkendu zastaví práve v našej farnosti, nie je náhoda, pretože do speváckej Apollo-rodiny patrí od vysokoškolských čias v Bratislave aj ja. S Apollom som spievala aktívne šesť rokov počas štúdia a pokračujem doposiaľ ako poloaktívny člen.

Spevácky zbor Apollo vznikol v roku 1995 ako vysokoškolský zbor, v ktorom

spievajú študenti a absolventi z celého Slovenska študujúci a následne pracujúci v Bratislave. Za veľmi krátky čas sa vypracoval na kvalitný reprezentatívny zbor Slovenska, o čom svedčí rad súťažných ocenení. Z posledných úspechov hodno spomenúť prvé miesto v štyroch kategóriách, špeciálnu cenu za interpretáciu renesančnej skladby a špeciálnu cenu pre najlepšieho dirigenta na medzinárodnom festivale „Singing World“ v ruskom Petrohrade. Súčasťou repertoáru zboru je sakrálna zborová tvorba z obdobia gregoriánskeho chorálu, renesancie, romantizmu a súčasnosti, rovnako ako ľudové piesne a koledy v zborovej úprave. Zbor každoročne usporadúva benefičné koncerty v prospech Detskej onkologickej kliniky v Bratislave. Spolupracuje so sólistami Hudobnej fakulty VŠMU, ako aj so zahraničnými zbormi. Je spoluorganizátorom festivalov zborovej hudby v Bratislave.

Dirigentom je Doc. Milan Kolena, ArtD. Pôsobí ako umelecký riaditeľ medzinárodných zborových a orchestrálnych festivalov v Bratislave, vyučuje zborové dirigovanie a gregoriánsky chorál na Vysokej škole múzických umení v Bratislave a je predsedom Únie speváckych zborov Slovenska. So speváckym zborom Apollo a so zoskupením Schola gregoriana Bratislavensis sa zúčastnil mnohých prestížnych súťaží a zborových festivalov v celej Európe. V rokoch 2004 - 2006 nahral spolu so Scholou Gregoriana Bratislavensis 3 CD Bratislavských antifón pre Slovenskú národnú knižnicu. V roku 2003 zbor Apollo nahral CD Motetá s dielami Antona Brucknera a v roku 2012 vznikla nahrávka diela Rekviem pre dva zbory, sóla a organ od Pavla Kršku.

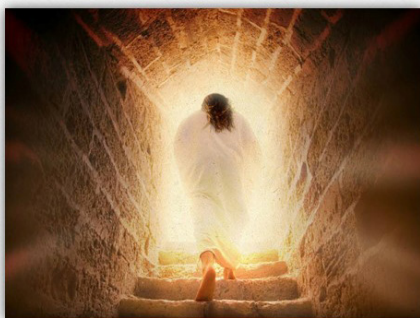

Členovia zboru Apollo
foto: osobný archív Marty Gajancovej

Na festivale „Singing World“ v ruskom Petrohrade bol v roku 2015 ocenený ako najlepší dirigent festivalu a v tom istom roku viedol niekoľko workshopov v Číne a v HongKongu.

Všetkých ešte raz srdečne pozývame zažiť trochu uchu lahodiacej krásy 20.5. o 18:00 v bobroveckom kostole. (Vstupné dobrovoľné.)

Martina Gajancová

**Kristus vstal z mŕtvych!
Je živý a kráča s nami!**

Pápež František

V hĺbke tajomstva prežívania
liturgických slávení Veľkej noci,
s vedomím, že Kristov kríž nie je prehra:
Kristov kríž je láska a milosrdenstvo.

Deliac sa s Vami o túto veľkonočnú radosť
z Pánovej prítomnosti medzi nami
vyprosujem Vám a Vaším drahým,
aby zmŕtvychvstalý Kristus
kráča s Vami každý nasledujúci deň.

DUCHOVNÝ OTEC MICHAL